

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2001. december 31.
(szilveszter)

Cseri Kálmán

SZERETSZ-E?

Alapige: Jn 21,15-17

Miután ettek, így szólt Jézus Simon Péterhez: „Simon, Jóna fia, jobban szeretsz-e engem, mint ezek?” Ő pedig így felelt: „Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek téged!” Jézus ezt mondta neki: „Legeltesd az én bányáimat!”

Másodszor is megszólította: „Simon, Jóna fia, szeretsz-e engem?” Ő ismét így válaszolt: „Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek téged.” Jézus erre ezt mondta neki: „Őrizd az én juhaimat!”

Harmadszor is szólt hozzá: „Simon, Jóna fia, szeretsz-e engem?” Péter elsomorodott, hogy harmadszor is megkérdezte tőle: „szeretsz-e engem?” Ezért ezt mondta neki: „Uram, te mindent tudsz; te tudod, hogy szeretlek téged.” Jézus ezt mondta neki: „Legeltesd az én juhaimat!”

Imádkozzunk!

Örökkévaló Istenünk, ha visszatekintünk erre az esztendőre, valóban csak ezt mondhatjuk mindnyájan: száma nincsen a te jótevényeknek. Ha őszintén magunkba tekintünk, csak így folytathatjuk: száma nincsen annak, ahányszor megbántottunk téged és vétkeztünk egymás ellen. Annál hálásabban köszönjük, hogy ezen az utolsó estén mégis magad elé engedsz minket.

Köszönjük, hogy nem bűneink szerint bántál velünk egész éven át, és nem fizetsz nekünk most sem álnokságaink szerint. Köszönjük türelmedet. Köszönjük gondviselő szeretetednek számtalan jelét. Köszönjük, hogy bűnbocsátó kegyelmedből élhettünk.

Ennek az évnek a próbáit is a te kezedből akarjuk elfogadni. Te voltál irgalmas az árvizek idején, te használtál fel sok betegséget, megaláztatást, veszteséget a lelünk épülésére. Bocsásd meg, ha nem így fogadtuk ezeket a nehézségeket tőled. Bocsásd meg, ha lázadás, tiltakozás, ökölrázás van bennünk most is. Segíts, hogy kismuljon az öklünk. Szeretnénk sokkal inkább imára kulcsolni a kezünket. Szeretnénk téged kérdezni: vajon mivel mi a célod?

Köszönjük, Atyánk, hogy ez az egyszerű tény, hogy megérhettük a mai estét, azt mutatja, hogy célod, terved van velünk. Engedd, hogy mi is lássuk azt, és bele tudjunk simulni a te bölcs terveidbe.

Köszönjük, hogy egy ilyen hangos estén csendet készítesz nekünk. Köszönjük, hogy igédnek minden szaván átsugárzik irántunk való szereteted. Szeretnénk most ennél a szeretetnél megmelegedni. Szeretnénk erre a te igédre figyelni. Segíts, hogy amit ma este nekünk mondasz, azt magunkra vegyük, és amit te komolyan mondasz, azt komolyan vegyük.

Köszönjük, hogy minden szavaddal az életünket akarod menteni, gazdagítani, igazi életet akarsz nekünk ajándékozni. Hisszük, hogy a te beszéded lélek és élet. Ajándékozz meg minket ma este ezzel.

Ámen.

Igehirdetés

Folytassuk a karácsonyi prédikációt és a tegnap hallott igehirdetést. Karácsonykor arról a jelenségről beszéltünk, amire Jézus előre felhívta a reá figyelők figyelmét: eljön ezen a földön egy olyan korszak, amikor a gonoszság megsokasodik és a szeretet sokakban meghidegül. Márpedig ez életveszélyes az emberiségre, mert a szeretet az egyetlen közeg, amiben igazán emberré válhat és ember maradhat valaki. Szeretet nélkül egyikünk sem bírja ki tartósan.

Azt mondtuk, hogy a szeretet azt jelenti, amikor valaki így gondolkozik és cselekszik: elfogadlak téged úgy, ahogy vagy. Fontos vagy a számomra. Tisztellek. Látom az Istentől kapott értékeidet és örülök azoknak. Nem akarom újra és újra felemlgetni a hibáidat, botlásaidat, bűneidet. Ne válasszon ez el minket. Arra akarok berendezkedni, hogy adok neked. Mindig azt, amire éppen szükséged van. Még akkor is, ha ez nekem áldozatot jelent. Szívesen hozok áldozatot érted, mert szeretlek. Még abban az esetben is, ha esetleg te ezt nem viszonozod.

Körülbelül ezt jelenti egymást szeretni, és ez az, amire képtelenné váltunk. Attól kezdve, hogy az ember szembefordult Istennel, és nélküle próbál valahogy embernek maradni, attól kezdve nem tud-

juk sem Istent igazán szeretni, sem egymást, hanem kényszerű módon önmagunkat szeretjük.

Nos, ebből a kényszerúségből szabadított ki minket Jézus, amikor eljött erre a földre. Őbenne az igazi szeretet jelent itt meg. Jézusban Isten szeretete öltött testet, és láttuk sok szentírási hely alapján, hogy aki Jézust hittel behívja az életébe, az ebből az isteni szeretetből kap. Így írja ezt Pál apostol: „Az Isten szeretete kitöltetett a mi szívünkbe a Szentlélek által, aki adatott nekünk.” Az újjászületett ember, a Jézussal összeköltözött és együtt élő ember ebből az elveszített igazi szeretetből kap.

Éppen ezért nem kell nekünk valami nagy-nagy tüzet rakni ezen a földön, hogy melegednének az emberek, mert Isten azon a betlehemi fagyos éjszakán megrakta a mennyei szeretetnek a tüzét, és ebből mindenki vehet, vihet, melegedhet nála, és ezzel a szeretettel felmelegíthetjük egymást is.

Ma este a felolvasott ige alapján azt nézzük meg, hogy milyen is ez az isteni szeretet? Jézus Krisztus egy konkrét helyzetben, konkrét embert szeretett. Mi jellemzi az Ő szeretetét? Mi az, ami a miénk lehet? Válgék ez tükörré, amibe bele-nézve ennek az évnek utolsó estéjén meg-

vizsgálhatjuk hányadán állunk szeretet dolgában. Nincs-e esetleg sok minden, amit ma este meg kellene vallanunk Istennek? Netalán egymásnak is. Nincs-e sok minden, amiért hálát lehetne adnunk?

Miről van szó a felolvasott igében? Ez az a jelenet, amelyikben Jézus négy szemközt beszélget Péterrel a szeretetről. De hogyan beszél vele?

Nem sokkal ezelőtt Péter csúnyán megtagadta Jézust. Miközben a Megváltót szemén köpték, ütötték, verték, vallatták és halálra ítélték, aközben a tanítványa kinn az udvaron gyávaságból még azt is letagadta, hogy valaha ismerte Őt. Csúnyán megtagadta Jézust, és ezt követően most találkoznak először. Teljesen érthető lenne, ha Jézus szóban sem állna egy ilyen alakkal. Vagy a fejére olvasná bűnét valósan. Jézus azonban egy szóval sem említi azt, ami nagypéntek hajnalán Kajafás udvarán történt.

Miért nem? Nem vette észre Jézus? Nem tulajdonít jelentőséget neki? Dehogyanem! A szeretet nem elnéző a bűnökkel szemben, hanem a szeretet meg tudja bocsátani a bűnöket. Azt olvassuk a tagadás leírásának a végén, hogy amikor Péter rádöbbsent arra, hogy mit tett, „kimenvén onnan keservesen sírt.” Megbánta azt a bűnét.

A megbánt bűn bocsánatot nyer. A megbocsátott bűnre nem hivatkozik többé Jézus. Ez a megbánt bűn nem választja el többé Pétert Jézustól. A szeretet egyébként is azt jelenti, hogy mindig azt adjuk a másoknak, amire szüksége van. Péternek itt leginkább Jézus bocsánatára van szüksége. Ezért ezt a bocsánatot kapja tőle.

Ő bizonytalan abban, hogyan folytatódik kettőjük kapcsolata, és hogy foly-

tatódik-e egyáltalán. Tudomásul venné, ha Jézus a maga részéről befejezettnek tekintené a Péterrel való kapcsolatát, ha hátat fordítania neki. És ehelyett mi történik? Jézus keresi Péterrel a találkozást. Keresi az alkalmat a meghitt, intim beszélgetésre. Eléje megy ennek a bizonytalanságban levő tanítványnak, új kezdést tesz lehetővé számára. Ez a kegyelem lényege mindig.

Isten azok után is új kezdést kínál nekünk. Ezért Péter semmit sem tett. Ezért mindent Jézus tett meg, hogy újra kezdhesse ez a bukott ember. Jézus szenvedett miatta és érte, Jézus halt meg a kereszten, Ő támadott fel, és most fel-támadása után az elsőők között megkeresi ezt a bukott tanítványt, hogy felemelje, megbátorítsa, szeretetével körülvegye.

Ő így keres minket is. Hadd mondjam személyesen: így keres ezen az estén téged is, aki talán az egyik kezeden meg tudnád számolni, hány alkalommal hallgattál ebben az évben igét. Hányszor nyitottad ki a Szentírást azzal a lelki szomjúsággal, hogy Uram, azt akarom megérteni, amit te mondasz, és azt fogom cselekedni. Keres téged is, aki nem kerested Őt egész évben. Aki nem foglalkoztál vele — ahogy a napokban mondta valaki. Ő foglalkozik veled, mert nem akarja, hogy így vessz el, ahogy vagy, mert nem akarja, hogy ilyen szegények maradjunk lelkileg, amilyenek vagyunk, mert ajándékot kínál. Mert szeret, ha kell egyoldalúan is.

Ez a szeretetkapcsolat életkérdés az ember számára. Ezért nem beszél Péternek semmi másról. Egyetlen kérdése van: Szeretsz-e engem? Igaz, az első alkalommal hozzátesz még egy szót, ami Péterben sok emléket fel fog frissíteni: job-

ban szeretsz-e engem, mint a többiek? Mert ez a tanítvány volt mindig a „jobban gyerek”. Ő mindig jobban tudta, mit kell csinálni, mint a többi tanítvány. Egy esetben még Jézusnál is jobban vélte tudni, hogy mit kellene Jézusnak tennie. Ő mindig azt hitte, jobban ragaszkodik a Mesterhez, mint a többiek. Erre utal most Jézus kérdése: na, mi van azzal a nagy buzgalommal?

Nagycsütörtök esetében is, az utolsó vacsora után, amikor Jézus azt mondta a tanítványoknak: ma mindnyájan elhagytok engem, ő volt a „jobban” tanítvány. Az lehet, Uram, hogy ezek, de én nem! Én kész vagyok veled börtönbe vagy halálba is menni. Aztán néhány óra múlva letagadta, hogy ismeri a Mestert. Hogy vagyunk, Péter, azzal, hogy jobban? Miben vagy te különb, mint a többiek? Valóban különb vagy-e?

Péter nagypéntek hajnalán megtanulta, hogy nem különb. Sőt alávalóbb, mint a többiek. Azok csak elfutottak, ő azonban még meg is tagadta a Megváltót. Ezért kérdezi tőle: Szeretsz-e engem?

Nem tudom, kihalljuk-e Jézus kérdéséből az örömhírt? Mert ebben benne van: szerethetsz. Ebben benne van az az ígéret: folytatódhat kettőnk kapcsolata. Sőt, talán most válik majd igazivá. Most fog elmélyülni. Most lesz nekünk igazán lelki közösségünk egymással. Péter, te szerethetsz engem. Ebben benne van ennek a nagy lehetőségnek a felcsillantása. Mivel Jézus szereti Pétert, ezért Péter szeretheti Jézust. Annak ellenére is, meg mindazok után is, ilyen körülmények között is. Ezért Jézus nem foglalkozik Péter bűnével, nem vádolja őt. Elfogadja őt ilyennek, amilyen. Fontos neki ez az ember, ezért keresi vele külön a kapcsolata-

tot. Nem a múltját hánytorgatja, hanem a jövőjét ragyogtatja fel.

Nekünk még közös jövőnk van, Péter, de erre a kérdésre becsületes és egyértelmű választ kell adnod: Szeretsz-e engem? Vagyis kész vagy-e te is elfogadni engem annak, aki *vagyok*? A Messiásnak, az élő Isten Fiának. Annak, akinek Jézus kijelentette magát, s akinek nem hittek Őt sokan akkor sem és ma sem. Itt kezdődik a szeretet, Péter. Elfogadsz annak, aki *vagyok*? Fontos leszek neked, fontosabb mindenkinél, és aztán berendezkedsz arra, hogy adsz nekem. Nem akármit. Magadat, — vagy semmi nem kell. Magadat testestül-lelkestül. Úgy, ahogy eddig nem adtad. Eddig megmaradtál magadnak. Tudtad, mit akarsz, mit kell csinálni. Te utasításokat adtál, tele voltál ötletekkel, rendelkezted. Még a Gecsemáné kertben is előkaptál egy szablyát, aztán elkezdted handabandázni a sötétben... Eddig a magad ura voltál. Akarod-e, hogy ennek vége legyen, mert akkor nagy dolgokra lehet téged használni.

Szeretsz-e engem? Ebben a kérdésben Péter sokkal többet érthetett, mint ahogy mi. Ez az egyetlen kérdés, amire Jézus választ vár tőle. Jézus előlegezett szeretete hívja elő most a tanítványból az iránta való szeretetet. Ez velünk is így van ma is. Aki egyszer átéli a szíve mélyéig, hogy Ő annak ellenére szeret engem, hogy ilyen vagyok, hogy az idén is így viselkedtem, hogy nem foglalkoztam Ővele, hogy Ő foglalkozik ezek után is velem, mert meg akar menteni, és meg akar ajándékozni, annak az embernek a szívéből előjön a szeretet. Abba az üres szívbe beleteremti ez a minket szerető Jézus az igazi szeretetet.

Azt olvastuk, hogy amikor harmadszor kérdezi Jézus Pétertől: Szeretsz-e engem? akkor Péter elszomorodott, és ismét válaszolt: te mindent tudsz, szeretlek téged. Miért szomorodott el Péter, és miért csak harmadszor?

Valószínűleg ez a harmadik kérdés juttathatta eszébe ismét azt, hogy ő is háromszor tagadta meg Jézust. Jézus szeretetében lett igazán fájóvá az, amit Ő Jézus ellen elkövetett. Az elfogadott bocsánat leplezte le igazán számára, hogy milyen ocsmány és súlyos bűn volt az, amire bocsánatot kapott. Ó, de nagy dolog, amikor valaki emiatt tud elszomorodni! Amikor ez a fajta szomorúság költözik be valakinek a szívébe. Ez nem lakik ott sokáig. Ezt mindig felváltja a soha el nem múló öröm, de enélkül nincs igazi bűnbocsánat. Amikor valaki nemcsak tudja, hogy vétkezett, nemcsak emlékszik a bűneire, nemcsak elítéli önmagát is, hanem összeszorul a szíve, és a szívében megkeseredik.

Ugyanezt olvassuk az első pünkösdi gyülekezetről. Amikor ez a Péter prédikál nekik, és ők hallgatják, magukra ismernek. Összenéznek a kemény férfiak, és azt kérdezik egymástól: mit cselekedjünk, atyámfiai, férfiak. Mindebben, miről itt hallunk, vétkesek vagyunk. Van-e tovább? Van-e megoldás, kiút? Van-e ennyi bűnre bocsánat? Van-e ennyi bűnömre bocsánat?

Ez az, amikor valaki így szomorodik el, mint Péter. Erről írja Pál apostol: ez a fajta szomorúság üdvösségre való megbánhatatlan megtérést szerez. Minden egyéb szomorúság csak a szív keserősége. Ez a szomorúság, amikor felfedezi az ember: van tovább. Szörnyű, hogy mit tettem, de itt van a kegyelem is. Ezért

toldja meg a válaszát azzal: Uram, te mindent tudsz, te a szívembe látsz, és tudod, hogy szeretlek téged. Nem állítom, hogy jobban, mint a többiek, de én őszintén, úgy, ahogy a szeretet tartalmát érteni kell, őszintén szeretlek téged.

Kevesen szoktatok gondolni arra, hogy az esztendő utolsó estéje a bűnvallásnak a kiváltképpen való alkalma is. Boldog ember az, aki engedi, hogy ma este így szomorodjék el, mint Péter. Aki nem menekül majd el a megszólaló lelkiismeret hangja előtt valami hangos zenébe, nem fojtja az önvádat mámorba, és nem bújjik el a televízió képernyője elé, hanem elbújik egy rövid időre egy csendes sarokba, és elkezd vallani az őt szerető Istennek az ellene elkövetett bűneit, netalán azoknak is, akik ellen még elkövettük, akkor ezt a szomorúságot felváltja a bocsánatot nyert bűnösök elmúlhatatlan öröme.

A mai napig emlékszem arra, pedig most már majdnem ötven éve, amikor először facsarodott össze a szívem amiatt, hogy olyan vagyok, amilyen, és utána azt az örömet adta az én Megváltóm, amelyik a mai napig nem múlt el a szívemből: azt, hogy Ő akkor is szeretett engem, amikor sorban megtagadtam. Az, hogy Ő már akkor megbocsátott nekem, amikor még meg sem tagadtam, és ezek után is szóba áll velem. Sőt, fontos vagyok neki. Személy szerint engem keres, és egy kérdésre kell csak becsületesen válaszolni: szeretem-e Őt? Ha elhangzik az igaz válasz: Uram, te mindent tudsz, te tudod, hogy szeretlek téged, akkor a múlt mintha meg sem történt volna. Legfeljebb engem segít alázatban maradni: ilyen voltam nélküle.

Elkezdődik a feladat: legeltesd az én bárányaimat, őrizd az én juhaimat. Jé-

zus feladatot csak annak ad, akinek előzőleg már összefacsarodott a szíve a bűnei miatt.

Olyan sokszor látom azt, hogy éppen az ilyen igazi megszorodás és a becsületes bűnvallás elől menekülnek valóságos emberek sokféle buzgó tevékenységbe. A gyülekezetben is mindenféle hasznos dolgot akarnak csinálni, csak azt ki ne kelljen mondani: Uram, parázna vagyok, hazudtam, loptam, istenkáromló vagyok... Légy irgalmas nékem, bűnösnek! Inkább bármi jót képesek megcselekedni, csak ezt ne kelljen kimondani.

Az a jó, amit enélkül cselekszenek, nem Jézustól kapott feladat. Buzgólkodhatnak, de nincs rajta áldás. Ő annak mondja: legeltesd az én juhaimat, aki előzőleg kimondta: szeretlek téged, akinek előzőleg összefacsarodott a szíve, és tudott sírni a bűnein. Így viszont kibontakozik a hívő a feladatok végzése közben, öröme lesz, és erőt kap hozzá.

A bibliai sorrend tehát a következő:

„Mi tehát azért szeretünk, mert Ő előbb szeretett minket. Ha valaki azt mondja: „Szeretem Istent, a testvérét viszont gyűlöli, az hazug, mert aki nem szereti a testvérét, akit lát, nem szeretheti Istent, akit nem lát. Azt a parancsolatot is kaptuk tőle, hogy aki szereti Istent, szeresse a testvérét is.” (1Jn 4,19-21)

Az első tehát az Isten mindent megelőző, feltétel nélküli szeretete. Aki ez előtt megnyitja magát, abból ez a szeretet szeretetet hív elő. Aki elkezdi így szeretni a hozzá irgalmas Istent, az fogja tudni szeretni a másik embert is, tekintet nélkül arra, hogy az kicsoda. Még ha az ellensége, akkor is. Hol tartunk mi ezen az úton?

Ha valaki ma este csakugyan rendet szeretne tenni az életében szeretet tekin-

tetében, akkor gondolkozzunk el azon, mit mond ez az ige erre nézve. Azt mondja: szükséges ehhez őszinte bűnbánat — ez a fajta megszorodás; felfakad utána az ember szívében kimondhatatlan hála, és eközben megtelik élő reménységgel. Kezdődik az őszinte bűnbánattal, vagyis azzal, ha lesz bátorságunk ma este megvallani mindazt a szeretetlenséget, amit Isten Szentlelke elénk hoz, eszünkbe juttat.

Ez a szeretetlenség a forrása minden önzésnek, minden telhetetlenségnek. Ebből fakad minden követelőzés, mohóság, türelmetlenség. Ez a szeretetlenség táplálja, ha nem vagyunk megértőek egymás iránt. Kevesen ismerik fel és leplezik le, hogy ez a szeretetlenség az oka nagyon sok feledékenységünknek is. Akit nagyon szeret az ember, és örömet akar szerezni, azt nem felejt el. De elfelejti azt, amit nem akar megtenni. A tudatos szabotázsainknak is ez a szeretetlenség az oka.

Ez a szeretetlenség okoz sok mulasztást az életünkben. Ez táplálja a gőgünket, amikor feltétlenül magunkat tartjuk különbnek a másiknál, és nem úgy, ahogy Isten igéje mondja: egymást különbnek tartsátok ti magatoknál. Ebből a szeretetlenségből származik sokféle képmutatás. Látszatok fáradságos fenntartása. Meg amikor csak szóval szeretünk, de nem cselekedettel és valósággal, ahogy János írja.

Ez a szeretetlenség az oka annak is, amikor valaki érdekből szeret, mert érdekből szeretni nem lehet, csak úgy tesz, mintha szeretne. Ha valaki teljesen egyoldalúan mindig csak várja, elvárja, követeli, kiköveteli másoknak a szeretetét. Amikor valaki zsarol ilyen címen. Ó, de sokféleképpen történik ez családon belül is. Amikor valaki próbálja megvenni a

másiknak a szeretetét. Amikor csak élvezzük, használjuk és kihasználjuk egymást. Meg amikor nem akarunk őszintén megbocsátani. Amikor felrójuk a gonoszt, belevéssük a memóriánkba, és szívesen oda is nézünk, ahova az be van vésve.

Hányszor fagyott meg otthon a légkör a szeretetlenségünk miatt ebben az évben is. Ó, de boldog lesz közöttünk az, akinek ma este elszomorodik a szíve, s ebből bűnvallás lesz. Meg fogja tapasztalni, hogy aki megvallja és elhagyja, ő mely boldog az. Ez a bűnvallás hozna mindannyiunk számára igazán boldog esztendőt és igazán új esztendőt.

Ezt mindig követni szokta a hála. Hiszen miközben valaki a maga bűnét érzi és megfogalmazza Istennek, aközben éli át, milyen csoda az, hogy Isten ezek után még mindig szeret. Ennek ellenére, miközben ezeket tettem ellene, Ő miment telt értem. Mennyi ajándékot kaptunk tőle érdemeink nélkül. Az Ő szeretete mennyire független a mienktől. Mennyire igaz az, hogy előbb szeretett minket. Csakugyan elfogadott az idén is úgy, ahogy voltunk, és ha valamennyit változtunk, akkor az is az Ő szeretetének a melegében történhetett. Éppen az Ő bűnbocsátó kegyelmével formált és alakított bennünket. És még a próbákat is a javunkra használta.

Imádkozzunk!

Úr Jézus, köszönjük, hogy egészen személyesen minket is szeretsz. Köszönjük, hogy egészen személyesen a mi bűneinket is felvitted a keresztfára. Miattunk is meg kellett ott halnod, de helyettünk is eleget tettél.

Magasztalunk téged, Atyánk, hogy azáltal lett nyilvánvalóvá a te irántunk való szereteted, hogy a te egyszülött Fiadat elküldted a világra, hogy éljünk általa. Köszönjük, hogy te magad vagy a szeretet, és így hívsz ma este magadhoz mindannyiunkat.

Az Ő szeretetét mutatja, hogy még ma este is magához hív közelebb. Ez, hogy megbocsát, szeret és közelebb hív, ez mind mutatja azt, hogy jövőt készített nekünk. Így a bűnbánatot és hálaadást kíséri az egyre erősödő reménység is: Istennek terve van velem. Ő még sok mindent el akar végezni bennünk — nem feltétlenül általunk. A nagyképű ember mindjárt ezt mondja: még engem Isten használni akar. Lehet. De csak akkor tud használni, ha előbb bennem elvégzi azt, amit akar. Ezt nehezíthetjük. Megakadályozni nem tudjuk, de késleltethetjük az áldást. Isten őrizzen meg minket ettől!

A reménységünk alapja az, ami itt Jézus magatartásából kiderül, mert Ő Péternek nem azt mondta, hogy mivel ilyen vagy, befejeztük a dolgot, hanem azt mondta: mássá leszel, gyere és kövess engem. — Néhány mondattal utána olvassuk a Bibliában is. Mert a megszorodott embert nagy örömmel tölti be.

Jó lenne, ha nem úgy mennénk tovább, mint ahogy ma este ideérkeztünk. Le lehet tenni bűnterheket. Lehet az Úr Jézustól kapni új örömet, új tisztaságot, új erőt. Lehet kapni szeretetet. Ne múljék el ez az esztendő enélkül! Nagy továbblépés lenne, ha őszintén, előtte leborulva el tudnánk mondani: Uram, te rólam is mindent tudsz, te tudod, hogy szeretlek téged!

Nyújtjuk a kezünket, és szeretnénk tőled mindazt elfogadni, amit kínálsz. Mindnyájunknak szükségünk van bocsánatra. Mindannyiunknak szükségünk van arra, hogy igazán megszomorodjék a szívünk a bűneink miatt, és ne mások ellenünk elkövetett bűnei miatt panaszkodjunk. Igazán szükségünk van mindnyájunknak arra, hogy veled szoros közösségben indulhassunk el majd az új év útjára.

Sok minden történt az idén is, amit nem értünk. Sok keserűség van sokak szívében. Kérünk, légy különösen is közel azokhoz, akik veszítettek ebben az esztendőben. Akik egyedül maradtak, akiknek a gyász terhét kell hordozniuk, akik csalódtak, akik most szegényebbnek érzik magukat, mint egy évvel ezelőtt. Köszönjük, hogy te kimondhatatlan gazdagságot kínálsz mindazoknak, akik hozzád jönnek, és nálad keresik azt. Ajándékozz meg minket ezzel.

Segíts ezt a mai estét is úgy eltölteni, hogy az kedves legyen neked, és hasznos legyen nekünk. Segíts most ebben a csendben is elkezdni már az őszinte beszédet.

Ámen.